

"Hem řu tevafukat belâğat olmasa da madem içinde eser-i kast ve şuur görünür. Kast ve şuur ise, bilmüşahede ve bil'itiraf, müellif ve müstensihlerin değıl, elbette bir dest-i gaybînin tanzimiyledir..." Devamıyla izah eder misiniz?

"Kur'ân-ı Hakîm **وَنُحِطُّ فَجَدُّهُ لِمَا أَوْرَثَهُ** sırrıyla, her zamanda bir milyondan fazla hafızların kalbinde mânen yazdırmak lâzım geldiğı için, hıfzı çok işkâl edecek ve hafızları çok azaltacak olan řu nevi tevafukat-ı müteşabihe, Kur'ân-ı Hakîmde çok ileri gitmemiştir. Ehl-i hıfza, rahmet içinde mutabık-ı mukteza-yı hal bir mânevî belâğati, bu meziyet-i belâğatin terkiyle yapmıştır: Çok defa kısa kesmekle çok uzun mânâları ifade etmesi gibi."

"Hem řu tevafukat belâğat olmasa da, madem içinde eser-i kast ve şuur görünür. Kast ve şuur ise, bilmüşahede ve bil'itiraf, müellif ve müstensihlerin değıl, elbette bir dest-i gaybînin tanzimiyledir. Ve o dest-i gaybînin bu tarz müdahalesi ise, alâmet-i kabuldür ve rızaya emâredir. Ve bu emâre de remzeder ki, yazılan hakikatler kusursuzdur, hak bir surette gösterilmiştir."⁽¹⁾

Tevafuk, iki şeyin birbirine uygun ve denk gelmesi demektir. Bilhassa, tesadüfe verilme ihtimali olmayan ve arkasında İlâhî bir kasd ve iradenin varlığı hissedilen denk gelmelere **tevfuk** denir.

Risale-i Nur'un telif ve teksirinde de bu tarz bir tevafuk bulunuyor. Üstelik beş altı ayrı kişinin birbirinden habersiz olarak yazdığı nüshaların birbiri ile aynen uyuşması, tevafuku daha da manidar ve parlak kılıyor. Bu da Risale-i Nur'un Allah katında ne kadar makbul ve mübarek bir tefsir olduğunun bir işareti ve bir alametidir.

(1) bk. [Mektubat, Yirmi Sekizinci Mektup, Sekizinci Risale.](#)